

Tid i Betragtning af den politiske Situation Alvor stillede dette Krav om Udsættelse af Valg, var det selvfølgelig under den Forudsætning, at det Ministerium, der sad, skønt tilhørende det mindste Parti i Landet, skønt hvilende paa et Folketingsflertal, der var fremgaaet under en ganske særlig Kampsituation, ogsaa optraadte som et Samlingsministerium eller i hvert Fald som et Forretningsministerium, der ikke førte sine særlige Partisager frem til Afgørelse under den nuværende abnorme Situation. Siden de Begivenheder fandt Sted, da vi afgjorde Spørgsmaalet om Grundlovens Udsættelse, har dette Ministerium jo forandret sin Optræden. Ministeriet har Gang paa Gang bragt vigtige Spørgsmaal ind til denne Rigsdags Afgørelse. Selvfølgelig er denne Rigsdag ikke juridisk inkompetent til at træffe Afgørelser, men Forudsætningen, den Gang man vedtog den nye Grundlov, og den Gang man forlængede den nuværende Grundlovs Levetid, var, at denne Rigsdag ikke skulde beskæftige sig med saadanne store indgaaende Spørgsmaal, som ikke krævede en øjeblikkelig Løsning. Dette har det nuværende Ministerium ikke holdt sig efterretteligt. Vi har haft det store kirkelige Spørgsmaal fremme, som Ministeriet afgjorde egenmægtigt ved at konstituere Arboe Rasmussen, og nu har man bragt Øsalgsspørgsmaalet frem, Afstaaelse af dansk Territorium. Dette er ganske i Modstrid med de Forudsætninger, som var til Stede, den Gang vi foranledigede, eller da vi gjorde det første Skridt til, at Grundlovens Ikrafttræden skulde udsættes, et Skridt, som jo fandt meget kraftig Tilslutning baade indenfor Regeringspartiet og Socialdemokraterne.

I øvrigt kom den højtærede Indenrigsminister med en Udtalelse, som jeg maa drage frem og protestere imod. Den højtærede Indenrigsminister fremsatte, efter at han i øvrigt havde indrømmet, at der ikke var noget Parti og ikke noget Medlem paa Rigsdagen, der var un neutralt, den Paastand, at der var en Samling un neutralt Borgere her i Landet, og at de havde revet det konservative Folkeparti med sig. Det vil jeg ganske bestemt protestere imod. Hvad angaar Ministerens Paastand om Neutraliteten, er jeg ganske sikker paa, at hvis disse Borgere havde Talsmænd herinde, vilde de ogsaa protestere imod, at der skulde være nogen her indenfor Landet, der er mod Landets Neutralitet. Men at vort Parti skulde have ladet sig rive med af

de Medborgere, som den højtærede Minister nu sigter til, er særlig ganske urigtigt. Naar vort Parti staar i denne Sag, saaledes som det gør, er det paa Grund af selve Realiteten, som ligger for; Spørgsmaalet om Afstaaelsen af de vestindiske Øer og denne Sags Fremme paa det nærværende Tidspunkt.

Juel: Der er ved denne Sags Behandling her i Rigsdagen hvirvlet saa meget Støv i Vejret, og der er ført et saadant Forsvar for Ministeriets Forhold til Sandheden — et Forsvar, der er blevet støttet ved løsrevne Citater af en afdød Biskop og af en højtstaaende anset Embedsmands Udtalelser —, at det er ganske umuligt andet, end at Folks Anskuelse maa være blevet forvirrede. Jeg anser dette for saa skæbnesvangert, at jeg ønsker fra dette Sted ganske kort at udtale mig for at gøre mit til at sprede denne Forvirring.

Løgn under en hvilken som helst Form kan under ingen Omstændigheder med Rette forsvares. Naar det i dette Tilfælde gives Skin af, at det ikke blot kan være forsvarligt, men ogsaa fortjenstfuldt, ja ligefrem være en Pligt at lyve, da betyder dette kun, at der er noget forkert, for ikke at sige noget raaddent ved Forholdene. Her i Livet er der to Magter, som kæmper om Herredømmet, baade over det enkelte Menneske og Folket som Helhed, det er Sandheden og Løgneren. Ethvert Menneske og ethvert Folk maa vælge, om det vil tjene Sandheden eller Løgneren; begge kan de ikke tjene; der gives ingen Mellemting mellem Sandhed og Løgn. Det Menneske og det Folk, som vælger at tjene Sandheden, kan ganske vist ikke undgaa Modgang, men det vil bestaa. Derimod vil det Menneske og det Folk, som vælger Løgneren, før eller senere gaa til Grunde, det er lige saa sikkert som, at 2 og 2 er 4. Personlig blev jeg ikke forbavset, da det viste sig, at Ministeriets Dementi var falsk; det var jeg blevet klar over meget kort efter, at det blev udstedt. Jeg kan vel ikke billige alle de Udslag, som Indignationen herover har givet sig, men den allerstørste Del af denne Indignation er ægte, og hvis den tillige viser sig i Besiddelse af Kraft til at omsætte sig i Villie og Handling, maa det betragtes som et glædeligt Tegn, et Tegn paa, at der endnu er Haab om, at der kan komme rene og sunde Forhold her i Landet, derved at det danske Folk billiger Sandheden, for-